

og at vedkommende Beløb skulde gaae over paa Ministeriets Understøttelseskassee. Det ene Beløb, der her er Spørgsmaal om, er 3 Gange 32 Rd., hvilket hidrører fra en kongelig Resolution af 1840, hvori der er bestemt, at der skal anvendes en Sum af 4 Gange 32 Rd. eller 4 Portioner paa 32 Rd. deels til fortjente Staldkarle og deels til Pension for afgaaede Staldkarle, der have tjent i meget lang Tid. Paa denne Maade ere tre saakaldte Portioner her anslaaede til 3 Gange 32 Rd. Denne kongelige Resolution er forøvrigt senere blevet indskrænket dertil, at der kun maatte anvendes til dette Brug to Portioner. Hvad den anden Post angaaer, nemlig 150 Rd. til en afflediget Wængemand, da har den været opført saaledes paa de foregaaende Finantslove, og jeg er ikke bleven gjort opmærksom paa, at der i saa Henseende burde foretages nogen Forandring; det er ingen Pension, men det er en Løn til en Wængemand, der tidligere har været Skaffer og er bleven afflediget som saadan. Nu vilde det være noget Unaturligt, om Indenrigsministeriet paa sit Understøttelsesfond skulde overtage Udredelsen af en saadan Lønning under Stamstutteriet. Hvad derimod angaaer Forslaget om, at de tre Gange 32 Rd., der ere en Understøttelse eller et Slags Pension til afgaaede Staldkarle, skulle overgaae til Indenrigsministeriets Understøttelsesfond, saa kan jeg ikke have Noget at erindre derimod.

H. Pedersen: Under det Afsnit af Finantsloven, der her er til Forhandling, fremkommer der et Spørgsmaal, der i de senere Aar er blevet meget omtalt under Finantslovenes Behandling; jeg sigter her til Stamstutteriet i Frederiksborg. Jeg vil udtale min Anerkjendelse af, at det samlede Udvalg nu er kommet til den Erkjendelse, at man maa see foreløbigt at indskrænke Stamstutteriet, for om muligt i den nærmeste Fremtid at blixe det qvit, og dette er en Tanke, som jeg haaber deles af det store Fleertal her i Thinget. Der er imidlertid eet Medlem, som nu i de senere Aar bestandig har stillet Forslag til at ophæve dette Institut gennem Finantsloven. Jeg betragter det, at han ikke har samlet et større Medlemsantal om sin Mening, som begrundet i, at man anseer denne Fremgangsmaade

for en temmelig radical Cunn. Vel gaaer det ikke godt an, for ikke reent ud at sige, at det neppe gaaer an, at hæve et Institut af saadan Natur igjennem Finantsloven, da der udfores betydelige Forberedelser til Ophævelsen; men paa den anden Side troer jeg, at det maa fertjene Anerkjendelse, at det ærede Medlem ikke er bleven træt af at fremsætte sin Mening, og det er vist, at den vinder mere og mere Indpas hos Andre. Førend den ærede Indenrigsminister udtalte sig i Gaarsmødet, maa jeg erklære, at jeg, efter som jeg dengang saa Sagen, ikke kunde stemme for det ærede Medlems Forslag; men jeg kan ikke nægte, at efterat jeg har hørt Ministeren udtale sig om Sagen, stiller den sig paa en ganske anden Maade for mig. Den ærede Minister meente ifølge sin Udtalelse, at da Hesteavlens var af en saa stor Interesse for vort Fædreland, vilde det have overmaade store Betænkneligheder at hæve Stamstutteriet, og navnlig af Hensyn til vort Cavalleri. Naar jeg hører dette, kan jeg ikke andet end udtale, at jeg troer, at de, der see Sagen fra den samme Side som den høitagtede Minister, og allsaa tage Hensyn til Vigtigheden af Landets Hesteavl, maae sige: Lader os see saa snart som muligt at komme af med dette for vor Hesteavl fordervelige Institut. Dette er nu min Betragtning, og jeg troer ikke, at jeg tager Feil deri. Det er nemlig bestandig forekommet mig — og jeg udtalte mig i lignende Retning, da den nugældende nye Stutterilov var under Forhandling — at de Experimentier, der i Hensyn til denne Lov skulde foretages, vilde i større Grad skade Hesteavlens her i Landet end noget tidligere Experiment; jeg mener dermed Indførelsen af en ny, og om jeg saa maa sige lettere Race, der, som det dengang blev udtalt fra Ministerbænken, særligt skulde bidrage til at skaffe gode Remonteheste. Jeg var dengang af den Mening, som jeg endnu ikke har kunnet fravige, at hvis Remontevæsenet til Cavalleriet gjør andre Forbringinger end dem, Landmanden i Almindelighed gjør til sine Heste, kommer det i Strid saavel med Cavalleriets, som med Landets Interesser i det Hele, hvad den nu tilendebragte Krig efter min Mening har godgjort. Vi have i vort Land ikke noget over-